

בעניין שבין

עזבון המנוחה הגב' צפורה בלו ז"ל ת.ז. 071461347
{ ייקרא להלן גם: "המנוחה" }

התובע

דני בלו ת.ז. 000017129

ב"כ: עוה"ד עינת סיני מ.ר. 17304
מרח': אריאל שרון 4, גבעתיים
טל': 03-5661545 פקס 03-5660718
מייל: sglaw@zahay.net.il

– נגד –

הנתבע

יוסי בלו ת.ז. 027426238

ב"כ: עוה"ד טלי כהן פולק מ.ר. 3646
מרח': הרמב"ם 11, גני מודיעין
טל': 050-4095480 פקס : 02-9529828
דוא"ל: Tcopolaw@gmail.com

כתב הגנה מטעם הנתבע

כב' בית-המשפט מתבקש בזאת לדחות על-הסף את התביעה ולחייב בהוצאות משפט ובשכר-טרוחת בתוספת מע"מ כדין. השתהותו של התובע בעצם הגשת תביעתו מקהה לחלוטין את התיאור, כמוהם "כסערה בכוס מים", התביעה בביהמ"ש קמא, עניינה התנגדות לצו צוואה ואי קיום חיוב שהוטל על התובע בצוואת המנוחה הגב' צפורה בלו ז"ל (להלן: "המנוחה"), התובע יטען כי מירב הזיקות בתיק זה, מובילות למסקנה כל עיקרה נועד להטיל דופי למתן צו קיום צוואה, להוראות הצוואה, כל עניינו של הנתבע הינו אחד ויחיד לזכות בכספים שאינם מגיעים לו. רצונו של הנתבע הינו להתעשר שלא כדין ואין הוא בוחל בשום אמצעי על מנת להשיג המטרה. הוא משקר, מטעה, ממציא כאוות נפשו והכל כפי שיוכח ויובא להלן:

א. מבוא

1. הנתבע יטען כי כל טענה או עובדה בכתב התביעה שלא הודה בה מפורשות תיחשב כמוכחשת לכל דבר ועניין.

2. ניסיון של התובע לעשות שימוש בסמכותו של בית המשפט מעידה על כשל מהותי בהבנת הדין ובהבנת המונח "צדק".
3. כתב התביעה מצביע על התפתחות אומללה במערכת יחסי אב ובן. בלב המחלוקת מצויה זכות המגורים וזכות השימוש אשר הקנתה לנתבע בדירת מגורים שבבעלותה.
4. כתב התביעה מטילה דופי חמור תוך הפרת חובת תום הלב באשר לטענות התובע שמנצל באופן ציני, את מותה של המנוחה, כקרדום לחפור לשינוי זכויות הנתבע וזאת בניגוד להוראות מפורשות כפי שהורתה בצוואה של המנוחה.
5. כתב התביעה מבוססת על גרסה שקרית ובלתי-אמינה שכן כל רצונו של התובע הוא להשתלט שלא כדין, ובדרך לא דרך בהצגת טענות כוזבות והעלמת עובדות הנוגדות הוראות צו הירושה ורצון המנוחה.
6. התובע פעל בניגוד להוראות מפורשות בצוואה, ובניגוד לתכליתה של המנוחה להגן על הנתבע מפני רצונו של אב לסילוק בנו מהנכס.

ב. זכויות הנתבע

7. בלב המחלוקת מצויה זכות המגורים וזכות השימוש אשר הקנתה לנתבע בדירת מגורים שבבעלותה. זכויותיו הקנייניות של התובע בנכס תלויות תלות מוחלטת ברצונו של המנוחה, כאמור, בסעיף 10 לצוואת המנוחה מטילה תנאי לחיוב על התובע, **"הנני מורה בזאת כי בני יוסף בלו ת.ז. 027426238 יוכל להמשיך ולהתגורר בנכס ברח' הממציא 6 בירושלים, עד 6 חודשים מיום פטירת האחרון מביננו: בעלי דני בלו ת.ז. 000017129 ו/או אנכי צפורה בלו ת.ז. 071461347, כשלאחר מכן יפונה הבית וימכר. כל חוב שיצטבר בתקופה זו ישולם ע"י בני יוסף בלו."**
8. הוראת הסעיף 10 בצוואה דנה בתנאי שהוא במהותו תנאי מתלה כמקובל בדיני החוזים, רצונה של המנוחה משתקף בתנאי שהיא קבעה בצוואתה, אשר רק בהתקיימו תקום זכיית התובע. תנאי כזה מותר לפי סעיף 43 לחוק הירושה. כן רשאי מצווה, לפי סעיף 44 לחוק הירושה, לצוות שיורש יחדל מלזכות בהתקיים תנאי או בהגיע מועד. **סעיף 43 לחוק הירושה, התשכ"ה-1965 קובע כדלקמן:**
"יורש על-תנאי דוחה
(א) המצווה רשאי לצוות שיורש יזכה בהתקיים תנאי או בהגיע מועד.
(ב) לא נתקיים התנאי או לא הגיע המועד לפני מות המצווה, יתנהל העזבון על-ידי מנהל עזבון עד שיתקיים התנאי או שיגיע המועד או עד שיתברר שהתנאי לא יוכל עוד להתקיים; והוא הדין כשציווה המצווה לתאגיד שעדיין אינו כשר לרשת בהתאם לסעיף 4.
(ג) לא קבע המצווה מי יזכה אם יתברר שהתנאי לא יוכל עוד להתקיים, יזכו היורשים על-פי דין."

.....

סעיף 44(א) לחוק הירושה, התשכ"ה-1965 קובע כדלקמן:

"44. יורש על-תנאי מפסיק

(א) המצווה רשאי לצוות שיורש יחדל מלזכות בהתקיים תנאי או בהגיע מועד."

רצונה של המצווה משתקף בתנאי שהיא קובעת בצוואתה, אשר רק בהתקיימו תקום זכיית היורש.

9. נראה, כי התובע מנסה להפוך את הצוואה לפיסת הנייר, הצוואה היא מסמך מיוחד במינו, בעל נפקות משפטית, היא דרך שבה אדם מגדיר מה יעשה ברכושו ובנכסיו לאחר מותו. זכותו של כל אדם לצוות, לערוך צוואה לטובת כל מי שהוא חפץ, ולכלול בשטר צוואה הוראות לגבי אופן חלוקת נכסי העיזבון. זו הדרך הנהוגה והמקובלת כדי לתת ביטוי לרצון האחרון של המוריש לקבוע מה יעשה ברכושו ולמי יחולקו נכסיו לאחר מותו. למעשה צוואה היא כעין חוזה בין המוריש לבין יורשיו, אשר לאחר מות המוריש, המדינה היא שאוכפת את קיומו, ומגינה על זכויותיו כלפי היורשים וכלפי כולי-עלמא. **הנסיבות מעידות את לשונה הברורה של הצוואה שזו משקפת את רצונה החופשי והאמיתי של המצווה.**

10. כפי שיוכח לבית-המשפט, חזקה על הצוואה שצוואת אמת היא ועל התובע {המתנגד} מוטל נטל השכנוע בדבר התקיימות של פגם מהותי.

11. הנתבע הינו בנם הבכור של התובע (להלן : האב) והמנוחה (להלן : האם) ציפורה בלו ז"ל, שנפטרה ביום 10.09.2021 הותירה אחריה בעל ושלושה ילדים.

12. התובע הינו אב של הנתבע, הגיש תביעה לסילוק יד ממקרקעין.

13. הנתבע לא הפר זכות כלשהי של התובע, והוא אינו מחזיק במקרקעין שלא כדין.

ד. התייחסות לכתב התביעה

14. ביום 14.12.2017 ערכה המנוחה צוואה בפניי שני עדים בהתאם להוראות סעיף 20 לחוק הירושה על-פיהן המנוחה הצהירה וחתמה בפני עו"ד אריאלה דוגה ועו"ד מיכאל דוד "הנני אומרת ומצווה בזה בדעה צלולה ובנפש חפצה מהיום ומעכשיו ושעה אחת לפני מותי" המנוחה מאשרת כי תוכן המסמך שעליו היא מצביעה מבטאת את רצונה האחרון.

*****מצ"ב העתק שטר צוואה מסומן כנספח מס' א'**

15. על-כן אין המדובר בפגם צורני כמשמעותו בסעיף 20 לחוק; אולם, לעניין זה, מעוררת תמיהות. ראשית, לא הוגשה כל התנגדות מיום 27.12.2021 בו ניתן צו ירושה, על-ידי רשם לעיני ירושה, לעיזבון המנוחה. התובע ידע היטב מה רצונה של המנוחה במועד חתימתה, שכל מטרתה למנוע מבנה סבל ואובדן קורת גג. לפיכך לא בכדי בחר שלא להגיש גם אם היה מגיש התנגדות הדבר לא היה מועיל כך עולה בסעיף 20 מכתב התביעה התובע מודה שלא הצליח למרות ניסיונותיו למנוע מהמנוחה את מימוש רצונה כמבואר להלן:

" עוד יצויין, כי התובע לא רצה להעניק זכות שכזו לבנו-אולם אשתו היתה חולה והוא לא רצה לצערה, אך שוחח עם עוה"ד שערכה את הצוואה שהבהירה לו כי יוכל לשנות זאת בעתיד ככל ואשתו תלך לעולמה לפניו- ועל פי עצתה נהג בפועל."

אין להתעלם מהעובדה שהתובע הודה בעצמו בסעיף 20 לכתב התביעה שקיבל הוראות ברורות ומפורשות מעורכת הדין להתעלם מהוראות הצוואה ולא להתייחס להן! עובדות אלה זועקים לשמים ומוכיחים כי התובע מטיל צל כבד על התנהלותו בעריכת הצוואה ועל אמינותו בכלל.

*****מצ"ב העתק צו קיום צוואה מסומן כנספח ב'**

16. הנתבע יטען בניגוד לטענות שהתובע מציג כי המנוחה הייתה חולה והוא לא רצה לצערה, לא מצאתי כי מצבה הרפואי של המנוחה ביום עריכת הצוואה 14.12.2017 שלל ממנה כשרות, סעיף 11 בצוואה סותר את טענתו בה הצהירה המנוחה בצוואתה בצורה ברורה ומדויקת: " את האמור לעיל עשיתי וכתבתי מרצוני הגמור והמוחלט בדין מתנת בריא שתחול מהיום ומעכשיו ושעה אחת קודם מיתתי, .."

17. עולה מחומר הראיות יש להתייחס למועד עריכת הצוואה. שנעשתה בתקופה, שבה ידעה המנוחה להבחין בטיבה, יתרה מזו התובע כמי שמצהיר שהיה מעורב בעריכת הצוואה, הרי שמצופה היה כי "תבחר" נוסח אחר, כזה הכובל את הנתבע, על אחת כמה וכמה המנוחה משנת 2017 יום עריכת הצוואה ועד מותה בשנת 2021 היו הזדמנויות לא מבוטלות לשנות, לתקן ולבטל את הצוואה משלא עשתה כן, עלינו לכבד את צוואתה האחרונה ולקיימה ככזאת המשקפת את רצונה החופשי, רצונה של המצווה ולא רצונו של התובע.

18. כידוע, עקרון-העל המנחה את ביהמ"ש בדיני הירושה הוא כיבוד רצון המנוח הצוואה משקפת לפיה במהלך חייו, זכותו של אדם לקבוע את גורל רכושו. מדיניות זכות זו הינה חלק מזכות הקניין המעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. מטעם זה, הוראה בצוואה מציגה, בצורה ברורה ומדויקת, גם את תוכנה של הצוואה ובוודאי את הוראותיה הענייניות של הצוואה.

19. רצונה של המנוחה בצוואה משקפת את משאלת ליבה האחרונה מה יהיה לאחר לכתה לעולם אחר. הצוואה היא ביטוי של רגשות האם, היוצאים ממעמקי ליבה שהרהר במה שיקרה לבנה אחרי מותה. כאן צופה היא אל התחנה האחרונה של חייה - והראשונה שאחרי מותה בניסיון האחרון שלה להגן על חיי בנה הנתבע, כפי שנהגה כך כל חייה.

20. צוואת המנוחה, מתפרשת מלשונה המפורשת והמשתמעת של הצוואה, ומתוך הנסיבות משכך, המנוחה הותירה את עיזבונה לבנה הנתבע בעיקר בשל טיב היחסים העכורים של התובע עם הנתבע לאורך כל השנים וזאת עד יום לכתה לעולמה.

21. שכן אלה הובילו את התובע ביום 8.5.2024 להגיש תביעה לפינוי נכס בו מתגורר הנתבע בבית החל משנת 2019.

22. הנתבע יטען כי כתב התביעה, זרועה בתמיהות וסתירות הינו מטעה ושגוי בו התובע מוליך שולל את הנתבע ואת כב' בית-המשפט על מנת לשנות את המצב המשפטי של צו הירושה תוך התעלמות מרצונה הכן והחופשי של המנוחה.

23. התובע השתמש בשיקול דעתו שלא כדין שלח לנתבע מכתב כבעלים החוקיים של הדירה בגין זכותו בצוואה ודרש מהנתבע להתפנות מהנכס וזאת על מנת למכור את הנכס לצורכי מימון מגוריו.

*****מצ"ב העתק מכתב התראה לפני נקיטת הליכים מסומן כנספח ג'.**

24. טענותיו של התובע בכתב התביעה { "יורש אחר יורש" } בסעיף 26 (ב) "אין ספק כי הנתבע הינו בבחינת יורש אחרי יורש בכל הנוגע ל- 30% ממחצית מהזכויות בנכס (יחד עם שני אחיו). על פי סעיף 42 לחוק הירושה תשכ"ה - 1965 היורש הראשון רשאי לעשות ברכוש שירש כרצונו והיורש השני יורש רק את מה שיוותר לאחר מות היורש הראשון (ר' עי"א 98/75 רזניק נ' רזניק פ"ד ל (1) 749).

הרציונל העומד בבסיס הסדר הקבוע בסעיף 42 לחוק הירושה המוריש הוא זה שיחליט מה ייעשה ברכושו לשעבר, ולא פלוני, שיירש את הרכוש מהמוריש { ש' שילה בספרו פירוש לחוק הירושה, התשכ"ה-1965, כרך ראשון, 371; ראה גם בר"ע 249/75 לנה לביא נ' אסתר (גוטר) יפה, פ"ד ל(2), 188 (1976) }.

25. נעיר כי חזקה על אדם כשהוא מצווה לשניים לפי הוראות סעיף 42 לחוק הירושה, די להוציא את תחולת הסעיף להיות בצוואה הוראה אחרת, לפי סעיף 53 לחוק הירושה, כלומר, כדי להוציא את תחולתו בהתקיים תנאי בצורה ברורה ומפורשת לפי סעיף 53 לחוק הירושה, התשכ"ה-1965 קובע כדלקמן:

"53. כפיפות להוראות הצוואה

הוראות הסעיפים 41 עד 52, פרט לסעיף 42(ד), חלות במידה שאין בצוואה הוראות אחרות. נקודת המוצא שבסעיף 53 לחוק הירושה, לפיה ניתן להוציא את תחולת ההוראה שבסעיף 42(ב) לחוק הירושה אם "אין בצוואה הוראות אחרות".

26. בסעיף 10 לצוואה, התנתה המנוחה וקבעה, כי התובע יהא זכאי לחלקו כיוורש בכפוף למילוי ההוראה בדבר מכירת הדירה. מלאכת הפרשנות מכח הסעיפים 43-45 לחוק הירושה מהווים חטיבה אחת, ועניינם: תנאי דוחה (סעיף 43 לחוק); תנאי מפסיק (סעיף 44 לחוק); וחייב המוטל על יורש (ס' 45 לחוק). עוסקים ביורש על תנאי ובהם נקבע מפורשות תנאי מפסיק הוא תנאי הגורם להפסקת בעלותו של התובע על נכס שירש. צוואה הכוללת בתוכה תנאי המזכה הנתבע כיוורש אולם קובעת מועד מסוים, זכותו של הנתבע תפקע והתובע יזכה בזכות השימוש בנכס עיזבון. "יוכל להמשיך ולהתגורר בנכס ברח' הממציא 6 בירושלים, עד 6 חודשים מיום פטירת האחרון מביננו"

27. לגרסת התובע בכתב התביעה בסעיף 29 הנתבע סירב לאפשר את מכר הדירה מכח הערת האזהרה שרשם חצי שנה לאחר פטירתה של המנוחה. בבחינת העובדות בתאריך 10.09.2021 המנוחה נפטרה בתאריך 30.04.2023 נרשמה בלשכת רישום המקרקעין הערת האזהרה בכפוף לתנאים בצוואה. מכאן ניתן ללמוד היטב כי טענותיו הנלוות של התובע לא רק כי לא מתיישבות עם המציאות אלא באות בסתירה. רק על מנת לסבר אוזנו של כבוד בית המשפט, עולה ברורות כבר ממצבור הדברים דלעיל שמדובר בניסיון בלתי-ראוי של התובע להטעות את ביהמ"ש באי גילוי האמת, ומטיל עננה כבדה בתום ליבו של התובע.

*** מצ"ב העתק רישום מפנקס בתים משותפים מסומן כנספח ד'.

ה. חוסר תום לב של התובע

28. כאן המקום לציין הנתבע הוא זה שסעד את המנוחה טיפל בה במסירות באהבה יושב עמה ובסבלנות רבה מידי יום עד יומה האחרון.

29. ואם לא די בכך, בחר התובע בכתב התביעה לגנות ולהשמיץ ללא כחל וסרק את הנתבע בנו בסעיף 2 בכתב התביעה בוחר התובע להציג "הנתבע הינו בנו הבכור (אחד משלושת ילדיו), גרוש ואב לארבעה ילדים- חוזר בתשובה ולא עובד בעבודה מסודרת." מדובר בהמשך מגמה להוציא את הנתבע כאדם שלילי.

30. טענותיו של התובע הינה רק מהפה ולחוץ שכן אינן יכולות להתיישב זו עם זו, כיוון שהנתבע בעל 100% נכות והובחן כמי שסובל מחרדות קשות ומטופל בכדורים וטיפולים נפשיים. למצער, מה שהניע את התובע לאורך כל השנים, היה רצונו להמשיך ולתדלק את הבעירה בחר לנצל את זכותו לרעה, תוך שהוא מתעלם מהוראה בסעיף 10 בצוואה ומזלזל ומתכחש לראות שבכוחה יש נפקות משפטית זו, רק על מנת לשמר את כוחו של הנתבע אל מול התובע.

*** מצ"ב העתק אישור אחוזי נכות של וועדה רפואית של ביטוח לאומי מסומן כנספח ה'

31. כתב התביעה על כל חלקיו ופרטיו המופרכים, בהיותו מופרך משפטית ועובדתית ואף ניסיון התובע לצקת דם רע באי דיוקים בוטים, בהאשמות, השערות וספקולציות "פרועות" כלפי הנתבע ובמקרה הקיצון, בניסיון בוטה להטעות את בית המשפט הנכבד ואת הנתבע באשר לנפקות "הוראות הצוואה" של המנוחה .
32. הנתבע יטען לכל אורך הדרך, קשה שלא להבחין שהמקרה "זועק" וקיצוני ביחסים העכורים של השניים. לראשונה הנתבע חושף את הסדקים בחומה העבה שבנה במשך 30 שנים של שתיקה לראשונה חושף תמונה אמיתית של מציאות שעד כה נשמרה כציווי בסוד, ולהכחיש את האלימות, כאילו היא איננה קיימת. בה נהג כשגרה התובע כלפי הנתבע בזלזול השפלה, בושה, אשמה, קנאה, עוינות, ערך עצמי נמוך ותחושת כישלון ואבדן כבוד ופגיעות אישיות של התעללות נפשית פסיכולוגית של ביזוי בפני כל מי שנהג עימי בחמלה ניסה להרחיק, במרות ותלות.
33. לא אחת קוננה בליבו של הנתבע תחושות שהוא אינו בנו הביולוגי אחרת כיצד ייתכן עוינות ויריבות של האב כלפי בנו, הייתכן שאב נוהג כשליט על צוואה ומשתמש בה כנשק כלפי בנו. בכוחו זה, מוצא עוז וזורה פחד ואיומים על בנו לפינוי מהנכס ולהשליך אותו לשוטט ברחובות ללא קורת גג וחסר כל.
34. הנתבע יטען בפני כבוד השופט כי אמינות התובע פעל תוך ניצול מחפיר ורמיסה ברגל גסה של זכויותיו של הנתבע לפינוי הנכס שמיעת הראיות מצביעות על קיומה של השפעה בלתי-הוגנת בה התובע מפעיל לחץ בלתי הוגן, ושלא כדין, מפר את רצונה החופשי של המנוחה ובעורמה לשלול את זכויותיו של הנתבע
35. לחלופי חילופין, בית המשפט הנכבד מתבקש לפעול בהתאם לעקרונות הצדק וההגינות וליתן לנתבע משפט צדק ולעולם לא אפסיק לקוות אולי יגיע היום שמשהו יגרום לו לעצור לחשבון נפש. עד אז הנתבע פונה כבקשה שבית המשפט תשמש עבורו הגנה מפני רצונו של התובע
36. טענות אלו, שטוב שלא היו עולות על הכתב כלל שכן מדובר באב התובע את בנו בטח לא להיות תלוי ונזקק לחסדיו של התובע שאינו מכיר בו כבנו, שכל רצונו לגזור את דינו של הנתבע שעה שידוע שהינו כדין הוצאה להורג .
37. **בהתאם לחוק ולפסיקה יש לנתבע הגנות נוספות** זכות מכוח הסכמה להענקת זכות שימוש בנכס , אין חולק על עובדת מגוריו של הנתבע בדירת המגורים במשך שנים, ואף עוד בטרם פטירת המנוחה. מכל מקום, הנתבע ברשות של אימו המנוחה, התגורר בדירת המגורים עם פטירת האם, הוראתה בצוואתה לנתבע להמשיך מגוריו בדירה לאחר פטירת האם, והראיה ההליכים המתנהלים בבית המשפט בדירת המגורים. טענת הנתבע, כי מגוריו בדירת המגורים משקפת את רצונה של המנוחה כי הוא ימשיך להתגורר בדירת המגורים עד אחרון מבין הוריו, הינה מקימה עילה לדיירות מוגנת. העובדה שהמנוחה נפטרה הניחה צוואה מלמדת כי התכוונה להקנות לנתבע זכויות יתר בדירת המגורים.
38. לנתבע הוענקה זכות להתגורר בדירה, הרי שמשמעותה היא שלא ניתן להורות על מכירת הדירה. מכוח מגוריו של הנתבע בפועל.
- ע"א 592/76 זילנפרוינד נ' גרין , לא (1) 813 : שם נקבע כי כל דירה שאיננה פנויה היא תפוסה, ואין זה חשוב אם התופס הוא בעל הדירה, שוכר מוגן, או דייר מוגן או אף מסיג גבול.**

39. מעבר לעובדה כי סעיף 10 לצוואה הנתבע רואה עצמו כנאמן לשימוש ושמירה על כספי חלקה של עיזבון המנוחה חובת נאמנות כללית לשמור על הנס מפני מכירה עד 6 חודשים מיום פטירת האחרון מביננו: בעלי דני בלו ת.ז. 000017129 ו/או אנכי צפורה בלו ת.ז. 071461347, כשלאחר מכן יפונה הבית ויימכר. כל חוב שיצטבר בתקופה זו ישולם ע"י בני יוסף בלו."
40. סעיף 1 לחוק הנאמנות, התשל"ט-1979 קובע כי אדם רשאי להעניק למשנהו זכות השימוש והשליטה בנכס נותרת בידיו. כך שניתן ליצור פיצול בין הבעלות בנכס ובין זכות השימוש בו. הסדר משפטי זה הוא היוצר את "הסכם הנאמנות". בפסיקת בתי-המשפט שהכירה בנאמנות שלאחר המוות, מעלה כי ההכרה נעשתה מכוח הסכם שנוצר במסגרת צוואה - ולא מכוחו של חוזה נאמנות {ראה למשל ע"א 5825/92 עזבון המנוחה אסתר מיפלד נ' מסדר בני ברית, פורסם באתר נבו (21.03.94); ע"א 4660/94 היועץ המשפטי לממשלה נ' לישיצקי, פ"ד נה(1), 88 (07.12.99)}.
41. חוק הירושה באה לאפשר למנוחה, בעת עריכת הצוואה, חופש פעולה רחב שאינו כפוף להגבלות על כן פינוי נתבע מדירת מגורים על-ידי התובע, אין לה ולא כלום ואין בכוחו לשנות את הצוואה {דברי בית-המשפט ב- ת"ע (משפחה ת"א) 3840/99 ישראל מילשטיין עזבון המנוחה בתיה מילשטיין ז"ל נ' יונה דץ גלבע, תק-מש 2001(3), 50, 56 (2001)}.
42. תביעה זו הוגשה שלא כדין על מנת לגרום לפינוי של הנתבע מהבית בו התגורר משנת 2019 ולהשליכו לרחוב, וזאת בניגוד מוחלט לרצונה של האם המנוחה לפיה יכול להתגורר בבית עד אחרון מבין המנוחה והתובע. כל רצונו של התובע בהגשת התביעה הוא לנשל את בנו ולהוכיח שכוחו של התובע בידו.
43. לאור כל האמור כבוד בית המשפט מתבקש לדחות את התביעה ולחייב את התובע בהוצאות משפט כולל שכ"ט עו"ד ומע"מ כחוק.

טלי כהן פולק, עו"ד

ב"כ הנתבע